

N.º 1 (d) Patent n.º 113.982 Pren: 10 ets

esquix

Suplement d'EN PATUFET

Don Joan es prepara per anar a veure la
ricota.

I tot elegant se'n va a esperar-la.

Veient un banc ocupat per un noiet,
el treu a bastonades i es posa al seu
lloc.

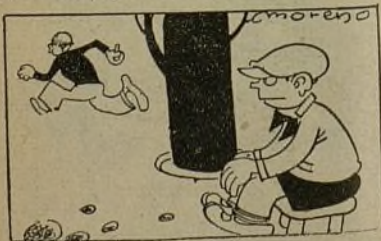
Esperant, esperant es queda adormit.

I llavors el noi que ocupava el banc
se li acud una idea per fer-lo marxar.
Li pinta en el pantalón blanc unes rat-
lles simulant un pedaç.

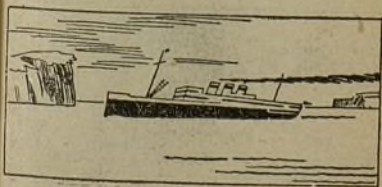
En despertar D. Joan i veure aquells pantalons, es creu que són els vells

...i se'n va corrents a casa seva a canviar-se'ls. Llavors l'astut noiet pot asseure's altra vegada.

L'habilitat en les foques sembla una cosa innata. La llur actuació en els Cires sembla divertir-les tant com als mateixos espectadors.

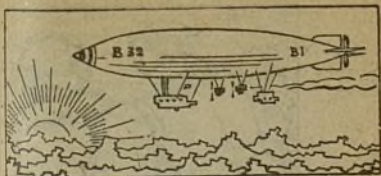
Una vegada un vaixell, pels mars del Nord, portava cap a nous públics una domadora i el seu ramat de foques insinistrades.

Però sobrevingué un temporal espantós que es burlà de la potència del transatlàntic i de la perícia dels seus tripulants.

El vaixell anà a fons, tothom sucumbí al fred i la fadiga, i solament es salvaren les foques, que es retrobaven en llur pàtria.

Uns mesos després travessà aquelles latituds un dirigible rígid en viatge comercial d'un hemisferi a l'altre, però un tifó l'embestí.

La nau aèria perdia la rigidesa, i, per salvar-la, la tripulació hagué de desfer-se de la valuosa càrrega que portava.

Quan arribà el bon temps, els caçadors de focs tingueren una indescriptible sorpresa. Les amables bestioles es passaven les hores jugant des-

ficiosament amb els variats objectes ploguts del cel. Les focs de Circ havien ensenyat a llurs germanes els refinaments de la civilització.

De com la Mort esdevingué cega

Llegenda búlgara

ENVIÀ Déu un dia la Mort a la terra perquè s'emportés l'ànima d'un pobre home carregat de família. En entrar a la casa del malalt, la Mort saludà a tothom amb gran amabilitat:

—Que Déu us doni bona nit—respongueren aquella bona gent.

La mare manà a sos fills que servissin de la millor manera al visitant.

—Deixeu—digué la Mort—; no desitjo res; vinc tan sols a buscar l'ànima del teu marit per portar-la a la presència de Déu.

A aquestes paraules, la dona i els nois es posaren a plorar.

—Si mon marit, si nostre pare mor, ¿qui ens alimentarà? ¿amb què ens vestirem? Cap de nosaltres està en es-

tat de treballar i de guanyar-se la vida.

La Mort, compadida, es despedí i se n'anà.

Mes Déu, cridant-la davant d'ell, li digué:

—¿On és l'ànima del pobre per qui t'he enviat a la terra?

—Senyor—respongué la Mort—, em sembla que fóra molt millor que m'emportés l'ànima d'algun dels seus fills; són encara molt petits i cap d'ells es troba en condicions de treballar.

—Vés—digué el Senyor—, pren una pedra del fons del mar i porta-me-la de seguit.

La Mort portà la pedra demanada. Déu digué llavors:

—Parteix aquesta pedra i esguarda el que hi ha dins.

La Mort partí la pedra en dues parts i en surtí un cuc.

—Acosta't—replicà Déu.

La Mort obeí, tota tremolosa.

—¿Qui ha creat aquesta pedra?

—Sou Vós—digué ella.

—¿Qui ha donat la vida a aquest

cuc i qui l'ha alimentat en aquesta pedra en el fons del mar?

—També Vós, Senyor.

—Si he donat vida i he alimentat aquest miserable cuc al fons del mar— prosseguí Déu amb veu severa—, ¿no seré jo mestre i senyor de l'home?

La Mort emmudí.

—Desobedient, seràs cega, perquè no vegis si els homes són vells o joves, rics o pobres. Seràs muda perquè no parlis i els homes no et reconeguin amb la veu. Seràs invisible perquè no s'apartin de ta presència. En fi, seràs implacable, i així no et deixaràs sorprendre per les humanes súpliques.

I així dient, Déu tocà la Mort, que des d'aquell moment esdevingué cega, sorda, silenciosa, invisible i implacable.

FLOR DE NEU

XARADA-LLAMPEC

Lletra, meteor, negació i nota; total: nom de dona.

L'HISTORIETA A L'ESTRANGER

Persegueixen la marruixa
com a dos desesperats;
mes, en veure-la tan negra,
es queden del tot parats.

CONVERSA

- ¿Vols venir, Amàlia?
—¿A on?
—A la boca de la mina.
—¿Sols?
—No, amb la que t'he anomenat.
V. BORRÀS I BAIGES

Una
va tots
nyones
Les
l6 i el
Però
la mest
les cri
I la
abans c

(Del

EL GALL

Una mestressa molt activa despertava tots els matins les seves dues minyones al primer cant del gall.

Les criades s'enfadaren amb l'animalló i el mataren per poder dormir més.

Però el mal va ésser per elles, que la mestressa, no sabent quina hora era, les cridava quan es despertava ella.

I la mestressa es despertava molt abans de què els galls cantessin.

J. VILADEVALL

(Del francès).

L'AVIA I EL GATET

Cada cap-al-tard
que el sol va a la posta,
l'àvia al carrer seu
treballant febroso.

L'acompanya el gat
que, juntant les potes,
s'arrauleix, manyac,
badallant amb sorna.

L'àvia, tremolant,
arregla les troques,
prepara el capdell,
les agulles posa.

Mes quan el final
de la tasca apropa,
ella... no hi pot més!
fa una bacainota.

I el gat, que arrupit
s'estava dessota,
espera el moment
per jugâ una estona.

Fa caure el capdell,
la mitja traboca
i estirant el fil
s'hi entrebanca i corre.

L'àvia, despertant,
l'empaita amb l'escombra;
el gat fuig, covard,
i l'àvia el rembola,
veient que cap jorn
finirà ses obres,
puix, si en fa tres dits,
el gat dos n'hi escorre.

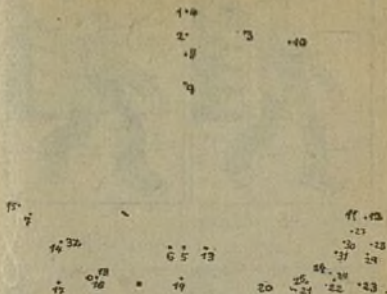
LAUREÀ DALMAU

PER

Unin
ració, s
un dibu

és
ma
i n

PER APRENDRE DE DIBUIXAR

Unint els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

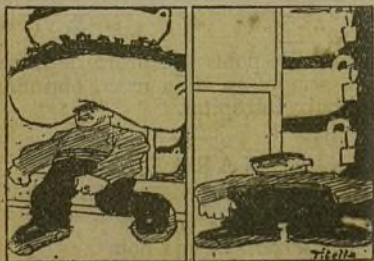
XARADA

Ma *primera* és aliment,
és ma *segona* vocal,
ma *tercera* és una nota
i nom de dona el *total*.

UNA SUBSCRIPTORA

L'ofici de carboner
és un ofici cansat:

quan un hom arriba a vell
es troba molt *aixafat*.